

NADAL: FER LLOC A DÉU

Benvolguts diocesans

Nadal és la celebració d'un fet extraordinari: Déu en el seu amor ha volgut compartir l'existència humana. En el Nen nascut a Betlem reconeixem al mateix Fill de Déu. Quan els Evangelis es refereixen a aquest esdeveniment, el compten com a Bona Notícia que ompl de goig a la humanitat, però no amaguen les resistències que l'ésser humà posa a Déu.

El pròleg de l'Evangelí de Sant Joan diu que la Paraula va venir als seus, però els seus no la van rebre (cf. Jn 1, 11). Déu parla en la persona de Jesús, però l'home no vol escoltar; la llum de Déu ve a la terra, però els homes podem preferir romandre en la foscor. L'Evangelí de Lluc presenta el fet dramàtic que el Fill de David no troba allotjament a la seva ciutat i ha de néixer en una menjadora (cf. Lc 2, 7). Les portes de la posada es tanquen, com també les de les cases de molts homes i dones, que tenen por d'acollir a Déu en la seva vida. Sant Mateu presenta una altra oposició al Messies, la que prové del rei corrupte i sanguinari Herodes, que només està pendent de si mateix, preocupat per conservar el poder a qualsevol preu. Sabem que no va tenir objeccions a executar a alguns membres de la seva pròpia família, inclosa la seva dona, Mariamna. I l'Evangelí ens diu també que no va tenir dificultats a manar assassinar a uns fiets innocents. El rei Herodes tremola davant un Fiet nascut d'una família pobra en els ravals de Betlem, perquè sap que el seu poder no és legítim, sinó només fruit de l'opressió i la violència.

Totes aquestes forces que s'oposen al Messies de Déu ens fan pensar que Nadal no significa només que Déu ens hagi estimat, sinó que cal deixar-se estimar, és necessari fer lloc a Déu. Nadal és fer lloc a Déu en la nostra vida. No hem de témer a Déu, al fet que Ell ocupi el centre del nostre cor i de tota la nostra existència. Però, estem disposats a acceptar-ho? sabrem deixar de mirar-nos a nosaltres mateixos i començar a mirar cap a les Altures i cap al que tenim enfront nostre? acceptem a Déu quan es presenta d'improvís en les nostres vides amb el rostre del més pobre? Nadal és acollir la sorpresa de Déu, deixar-nos estimar per Ell, deixar que la nostra vida sigui conduïda per Ell.

Els Evangelis no parlen sol d'aquells que s'oposen. De fet, presenten sobretot als homes i dones en els qui Déu sí que troba un lloc. Maria, que acull sense condicions la trucada de Déu i prepara amb immensa tendresa el seu naixement. Josep, l'home just, que accepta la sorpresa de Déu enmig de la nit i que no dubte a acollir la seva voluntat. Els pastors, persones senzilles del poble, que tenen les oïdes netes per a escoltar la bona notícia del naixement del Salvador. I els Mags, que representen als homes savis de tots els temps i llocs, i que no tenen por de posar-se en camí cap a Betlem. Sant Joan en el pròleg dirà que "a quants el van rebre els dona el poder de ser fills de Déu, si creuen en el seu nom". Aquest és el millor regal de Nadal que Déu ofereix a l'home: si reconeixem la seva vinguda, si acollim la seva llum, podem ser fills seus. Els pares de l'Església diran que Déu s'ha fet home perquè l'home es faci diví.

És Nadal. És temps de fer lloc a Déu, de deixar que prengui possessió de la nostra vida. Si així ho fem, serem germen d'un món nou, el món de Déu. Gradualment, sense estridències, donarem lloc a una nova humanitat.